

22120133

HUNGARIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
HONGROIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
HÚNGARO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 10 May 2012 (morning)

Jeudi 10 mai 2012 (matin)

Jueves 10 de mayo de 2012 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.
- The maximum mark for this examination paper is *[25 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[25 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[25 puntos]*.

Írjon kommentárt, rövid esszét az alábbi művek egyikéről!

1.

Hermán, a vasutas már harmadszor kiáltotta a megálló nevét, de nem szállt le senki, felszálló utas sem volt; a fehér, hóborította tájban piszkosan, feketén zümmögött a vonat, deres ablakain át itt-ott arcok tűntek fel, kandi, kifelé leső szemek, leheletpárák fátylái, fent, a hóterhes felhőkben varjak köröztek. Na, mi lesz, kiáltott hátra a mozdonyvezető, eressen már! Nem jött még a busz, kiáltott neki Hermán és idegesen forgatta a fejét, a mozdonyvezető káromkodott, hangja beleveszett a dízel felerősödő dübörgésébe, és a vonat megrándult. Hermán vállat vont, aztán felemelte a tárcsát, mehet, kiáltotta feleslegesen, legyintett, és befelé indult. Az utolsó kocsi haladtak el az épület előtt, amikor rozogán bebukdácsolt egy busz, a kicsapódó ajtón elsőként kiugrott egy fiú, és a vonat után vetve magát futtában letett az állomásnál két kanna tejet, majd vágatott tovább, állj meg, te, kiáltott utána Hermán, András! András! Aláesel! Iszonyodva nézte, amint a fiú elkapja az utolsó előtti kocsii fogantyúját, felugrik a lépcsőre, és vidáman visszainteget. Az anyád istenit, mondta Hermán, csak úgy, magában, és megcsóválta a fejét. Aztán bevitte a két kannát, ezért majd jön Szikszai, a fuvaros, és viszi a csarnokba. A vonat után nézett, és még egyszer megcsóválta a fejét.

András zsebre gyúrta a sapkáját, kihajolt, hogy a szél belekapjon szőke üstökébe, s kimenjen belőle a fészülés, aztán dörömbölt az ajtón, két fiú nevetett rá bentről, integettek, aztán a peron zsúfoltságában nehezen, szinte dulakodva nyitották ki az ajtót, és gyorsan felrántották a lépcsőről. Szia, szia, köszöntek neki, majdnem lemaradtál, jó reggelt, mondta András hangosan, és büszkén nézett körül, na és a múltkor, kérdezte, amikor a kanyarnál léptem fel? Piros volt, égett az arca a hidegtől, és boldogan lihegett. Az utasok csendben szorongtak egymás mellett a hideg peronon, a levegőt cigarettafüst ülte meg, András körülnézett, Vera itt van, kérdezte halkán, besodródott, mondta az egyik fiú, és cigarettát vett elő, András szeme elsötétült, a másik fiú egy pakli kártyát kevergetett, beszállsz, kérdezte Andrástól, nem felelte a fiú rosszkedvűen. Ő is megállhatott volna itt, mondta. Ahogyan ti is. Ne törődj vele, vigasztalta az egyik fiú, és hatalmas füstcsomót fújt felfelé. Aztán rátette a lábát a kilincsre, övéről vastag alumínium kereszt lógott az ágyékára egy láncon, kezdjük, mondta társa, a térdére osztotta a lapokat. Szótlanul játszottak, és fűjták a füstöt hunyorogva, néha megálltak, egymásra néztek, és nevetésben törtek ki. A vesztes ilyenkor a fejét csóválta, és a szűk farmerzsebből tízfillérek kerültek elő. A vonat egyhangúan kattogott, ringatózott, a gyenge fényben furcsa árnyékok szabdalták át az arcokat, néha mocorgott valaki, hogy gémberedett tagjai görcsét valahogy feloldja, megmozdultak ilyenkor a többiek is, ásítottak, aztán egyszerre megbolydult a tömeg, valaki kiabált, engedjenek ki, vécére kell mennem! Méltatlankodó vita támadt, András ernyedtt közömbösséggel figyelte, jaj, istenem, mondta egy nő, hát ne nyomjanak már agyon! Rettenetes, mondta, az ajtó mellett guggolt, rettenetes!

Tar Sándor, *Téli történet* (1980)

2.

A trójaiaknak

A trójaiaknak

– akik az ostrom alatt
 (hisz tíz év nem kis idő)
 láttak már egyet s mást –

5 nem is a városégés, az eszetlen pusztítás,
 a vérfürdő volt a döbbenetes,

erre, ha nem is készültek föl, de
 számíthattak az ostrom utolsó napjaiban:
 Hektor eleste után és Priamosz halála után,

10 – ami persze fájt nekik is
 és sértette önérzetüket is, hogy
 az ő harcosaik,
 az ő harci jelvényeik hullottak a porba,
 aztán az a primitív csselfogás
 15 (aminek végül is bedőltek)
 a lóval! –

de hát ez a háború a harcosok ügye volt,
 s a dolgok alakulása
 a következményekkel együtt

20 érthető,
 vagy megmagyarázható volt saját maguknak is, –

hanem az,
 hogy másnap görög feliratok voltak az utcán,
 az üzleteiken és templomaikon,

25 és névtáblaik helyén is minden csak görögül,
 hogy megzavarodottan és kukkot sem értve az egészből
 (szó szerint: mert egy kukkot sem értettek görögül)
eltévedtek a saját városukban –

hát ez

30 valami képtelen
 és felfoghatatlan dolog volt a trójaiaknak.

Sumonyi Zoltán, *A trójaiaknak* (1973)